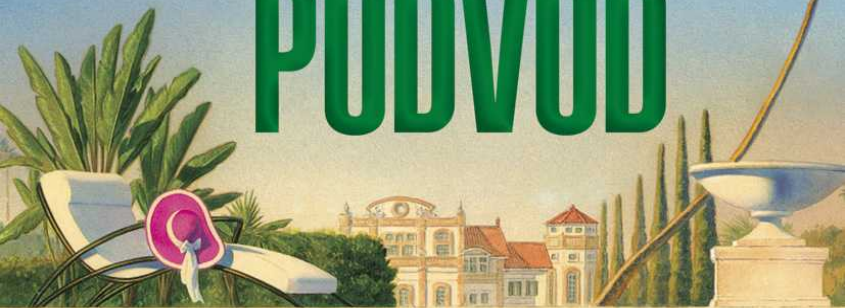

Carol Higgins Clarková

PODVOVOD

Regan Reillyová míří na večírek do Hollywoodu... ale zábava ji nečeká

PODVOD

Carol Higgins Clarková

PODVOD

Přeložila Ivana Nuhlíčková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Carrol Higgins Clark

All rights reserved.

Z anglického originálu *Gypped*

(Published by Scribner, New York, 2012)

přeložila © 2013 Ivana Nuhlíčková

Redakce textu: Růžena Steklačová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9780761551

Poděkování

Můj vděk za to, jakou roli sehráli v nejnovějším dobrodružství Regan Reillyové, patří:

mé redaktorce Roz Lippelové, jíž je tato knížka věnovaná. Jako vždy ti děkuji za tvrdou práci, oddanost a podporu; zástupci vedoucího redakce Gypsymu da Silvovi; grafikovi nakladatelství Scribner Rexi Bonomellimu; vedoucí výroby Lise Erwinové; spoluhlavitelce nakladatelství Jessica Lempové; výtvarnici Carle Jayne Jonesové; mé agentce Esther Newbergové.

Také bych ráda poděkovala svým čtenářům, s nimiž se každý den setkávám na besedách. Není nic hezčího, než debatovat o tom, co Regan s Jackem zažijí příště! Je užitečné i zábavné vyslechnout si vaše návrhy. Každý ze čtenářů, kdo přijme Reillyovy do svého světa, sehrál svou roli při jejich oživení. A za to jsem vám opravdu vděčná.

Roz Lippelové,
mé redaktorce a přítelkyni.
Od *Červených očí* přes *Prokletou* až k *Podvodu*
a mnoha dalším mezi tím.
Tvoje práce je nedílnou součástí mých knížek!

Čtvrtek 4. října

V těsné kabině s podlahou posetou špendlíky se Regan Reillyová prohlížela v zrcadle. Pokud něco vážně nesnášela, bylo to nakupování džínsů. Existovalo tolik typů – stříh do vysokých bot, těsné, rovné, do zvonu, seprané, bokové, se zvýšeným pasem, v nejrůznějších délkách, takže najít něco, co by člověku opravdu padlo, představovalo problém. Ostré světlo v kabině celé věci také nepomáhalo.

Ozvalo se rázné zabušení na dveře a vzápětí veselý hlas: „Tady Turquoise. Už jste našla něco, co sedí?“

Regan pohlédla na hromadu kalhot, které už odložila. „Myslím, že ano,“ odpověděla a snažila se, aby její hlas zněl optimisticky.

„Co jste říkala? Musíte mluvit nahlas.“

Samozřejmě, uvědomila si Regan. „Ano, konečně,“ křikla přes dunící hudbu, která se rozléhala obchodem.

„Skvělé! Můžu se podívat?“

Jo, pomyslela si Regan. Tuhle část nakupování nenávidím nejvíc. Nemusela být jasnovidec, aby si dokázala představit prodavaččinu reakci. Otevřela dveře.

Dívka Turquoise jí sdělila, že to není její skutečné jméno, i když to Regan okamžitě došlo; v divoce rozčuchaných černých vlasech měla tyrkysové pramínky. Z jedné strany hlava vypadala, jako by si ji

nechala oholit, z druhé strany jí vlasy padaly až k pasu. Černý kožený top vázaný za krk a bokové džínsy, které měla Turquoise na sobě, byly skutečně odvážné. Dívka si Regan důkladně prohlédla. „Jsou fakt skvělý! Ach jo, kéž bych byla tak vysoká jako vy.“

„Sto šedesát pět není tak moc,“ namítna Regan s úsměvem.

„Pro mě jo! Kdybych neměla tyhle boty na platformě,“ zdůraznila prodavačka a ukázala na neuvěřitelné podpatky, „úplně bych se ztratila v davu.“

„To snad ne,“ prohodila Regan.

Turquoise se se smíchem vlnila v rytmu hudby. „Mám tu ještě jedny, které byste si měla zkusit.“

„To není potřeba,“ začala Regan. „Myslím, že pro dnešek už to stačilo.“

„Ne, počkejte! Jsem úplně zmatená. Myslela jsem si, že tenhle typ už nemáme, ale našla jsem vzadu jedny poslední ve vaší velikosti! Určitě se vám budou moc líbit.“ Dívka rozložila kalhoty a podržela je před Regan. „Nejsou úžasný?“

Regan zůstala zírat. Džínsy měly na kolenou díry velké jako dezertní talíř, navíc otřepené. „Obávám se, že tohle není můj styl.“

Regan si v tu chvíli připadala staromódní. Bylo jí sice teprve třicet jedna, ale ve společnosti Turquoise si připadala minimálně na sto.

„Člověk nikdy neví, dokud si to nezkusí,“ prohodila prodavačka a zamrkala výrazně naličenýma očima.

„To platí o spoustě věcí v životě,“ souhlasila Regan, „ale myslím, že tohle si nechám ujit.“

„Nic se neděje. Máte naši slevovou kartu Trendsetters?“

„Ne,“ odpověděla Regan.

„A chcete ji? Dostala byste desetiprocentní slevu.“

„Ne, ale díky. Převléknu se a hned přijdu.“

„Dobře, uvidíme se u pultu.“

Když si Regan svlékala džínsy, které si zkoušela, ztratila rovnováhu

a došla na jeden ze špendlíků, kterým se celou dobu opatrně vyhýbala. „Au,“ vyhrkla a opřela se rukou o stěnu. Musím odsud vypadnout, pomyslela si. Ještě se podívala na chodidlo, jestli jí neteče krev, a vklouzla do bílých kalhot, které jí před vstupem do obchodu připadaly elegantní. U pokladny prodavačka namarkovala nákup a zeptala se Regan na e-mailovou adresu a telefonní číslo. „Budeme vám posílat informace o slevách v obchodech Trendsetters!“

„To není potřeba.“

„Určitě? Mohla byste prošvihnout fakt úžasný nákupy.“

To už je riziko podnikání, pomyslela si Regan. A ráda ho podstoupím. „Určitě,“ odpověděla a podepsala účet.

Prodavačka složila džínsy a uložila je do igelitové tašky. Ledabyle se rozloučila a spěchala přivítat pohlednou konzervativně oblečenou ženu kolem padesátky, která právě vešla.

Hodně štěstí, dámo, pomyslela si Regan, když vyšla do kalifornského slunce a nasadila si sluneční brýle.

Regan procházela luxusní nákupní galerií, což byla příjemná součást možností, kde v Los Angeles nakupovat. Nad fontánou, která tvořila střed nákupní galerie, se tyčily hodiny. Bylo na nich čtvrtého října, 16.05. Příjemné teplo a odpolední světlo ji uklidňovaly. Navíc se jí opravdu ulevilo, že už je z té kabinky venku! Chystala se vrátit zpátky do hotelu.

Když se Regan Reillyová, která pracovala jako soukromý detektiv, seznámila s Jackem Reillym, velitelem jednotky newyorské policie pro nebezpečné zločiny, žila v Los Angeles. Při jaké příležitosti se poznali? Když unesli Reganina otce Luka i s jeho řidičem. Regan spolupracovala s Jackem a jeho jednotkou, aby oba dostali v pořádku zpátky. Od té doby už byli spolu. Lidé se často smáli, jak je výhodné, že měli oba stejné příjmení. Vzápětí dodávali, že se zdá, jako by byli jeden pro druhého stvoření.

Regan měla tmavé vlasy, modré oči a světlou pleť, patřila mezi

tmavé Iry. Sto osmdesát pět centimetrů vysoký Jack měl světlé vlasy, hnědé oči a podle Regan byl neodolatelně pohledný. Měli byt v Tribeca, což je čtvrť v New Yorku, která tvoří trojúhelník pod Canal Street. Její rodiče, Nora Regan Reillyová, známá autorka detektivek, a Luke, majitel tří pohřebních ústavů, žili v Summitu v New Jersey, kde Regan vyrostla. Luke si moc rád přisvojoval zásluhy na tom, že je seznámil. „Kdyby mě neunesli...“, žertoval a tvář se mu rozzářila hrdostí. „Pro dceru jsem prostě ochotný udělat cokoli.“

Od odjezdu z Los Angeles se toho tolik změnilo, pomyslela si Regan cestou na několikaposchodové parkoviště. Je těžké uvěřit, že ještě nedávno jsem žila tady. Je fajn vrátit se na návštěvu, zvlášť když jsem přijela s Jackem.

Dorazili předešlý večer, byla to cesta na poslední chvíli. Jack bude několik následujících dnů jednat s velením losangeleské policie, potom se trochu podívají po okolí. Nejspíš se vydají na víkend na sever do oblasti vinic. Nebo na jih do Baja. Uvidí se, kam je nohy ponесou.

Regan se na chvílku posadila na lavičku u fontány a podívala se na telefon. Fontána nejen zurčela, ale i hrála. Zázraků není nikdy dost, pomyslela si a hledala telefon v kabelce. Jack jí poslal esemesku. Není divu, že jsem v tom obchodě telefon vůbec neslyšela. Přčetla si zprávu:

Zdá se, že dneska se jednání protáhne až do večera. Máš volno, klidně si domluv večeri s některou z kamarádek.
Miluju tě. Jack.

Regan pocítila lehké zklamání. Vzápětí si ale uvědomila, že je to nesmysl. Jsou tu kvůli jeho práci. Vrátila telefon zpátky do kabelky, vstala a vykročila k parkovišti. Před ní kráčela nějaká štíhlá žena v dlouhé sukni a halence, v každé ruce držela několik nákupních tašek. Malý hnědý sáček jí vyklouzl a spadl na zem. Regan ho zvedla, doběhla ženu a poklepala jí na rameno.

„Promiňte,“ začala. „Tohle jste ztratila.“

Žena zpomalila a otočila se. Měla velké sluneční brýle. „Prosím?“

„Tohle vám právě upadlo.“

„Ach, děkuji vám! To je od vás moc hezké,“ prohodila a položila ostatní tašky na zem. „Příliš spěchám.“ Vzala si od Regan sáček a snažila se znovu posbírat ostatní tašky, ale nedařilo se jí to. „Sakra,“ zamumlala.

„Jestli jdete k autu, pomohu vám,“ nabídla se Regan.

Žena vehementně zavrtěla hlavou a znovu se snažila posbírat nákupy. „Ale ne, to je v pořádku. To zvládnou.“

Musí se obávat, že jsem nějaká podvodnice, pomyslela si Regan pobaveně. „Určitě?“

„Ano.“

„Opravdu nechcete dovolit své staré známé, aby vám pomohla?“ dobírala si ji Regan.

„Cože?“ Žena si Regan důkladně prohlédla.

„Pokud si vzpomínám, těch pár dnů, které jsme strávily v televizním studiu v Burbanku a čekaly na svou šanci předvést se světu v soutěži *Puzzling Words*, jsme si moc hezky užily.“

Žena se napřímila a vykřikla: „Regan?“

„Zeldo!“

Objaly se, potom obě odložily sluneční brýle. „Promiň, že jsem tě nepoznala,“ omlouvala se Zelda a odhrnovala si z obličejep neposlusné hnědé kadeře. Na čele se jí perlily krůpěje potu. „Hrozně spěchám.“

„To nic. Vždyť už to musí být sedm, osm let. Vypadáš skvěle.“

„Díky, ty taky! Ani jedna jsme nevyhrály ty velké peníze, ale dostaly jsme se blízko!“ vzpomínala Zelda. „A pamatuješ si na tu hroznou nápořevdu, kterou ti dala tvoje celebrita, když jsi hrála o dvacet tisíc?“

Regan se zasmála. „Na to se nedá zapomenout.“

„Tys byla tehdy v detektivní škole. Vyměnily jsme si čísla, ale už se nikdy nekontaktovaly.“

„Jednou jsem ti zavolala,“ řekla Regan, „ale ty ses neozvala.“

„Máš pravdu. Měla jsem v životě hrozný zmatek. Nejdřív jsem byla našťvaná, že jsem nevyhrála ty peníze, potom jsem si myslela, že už uběhla příliš dlouhá doba, aby sis mě pamatovala.“

„Nic se neděje,“ ujistila ji Regan.

„To je snubní prstýnek?“

„Ano. Žiju teď v New Yorku. Můj muž je tu na služební cestě.“

„To je skvělé! Já toho pravého stále ještě hledám. Třeba ho potkám ještě před čtyřicítkou. Zbývají mi na to tři měsíce! Ale od našeho posledního setkání mě pár pěkných věcí potkalo...“

Vykročily k Zeldinu autu a Regan se mezitím dozvěděla, že starší souseďka, s níž se Zelda sotva znala, jí zanechala osm milionů dolarů.

„Osm milionů!“ vydechla Regan.

„Věřila bys tomu? Ta paní žila ve stejném domě. Byla samotářka. Když jsme se potkaly na chodbě, vždycky jsem ji pozdravila, podržela jsem jí dveře, a když se necítila dobře, nabídla jsem se, že jí vyvenčím psa. Několikrát mi to dovolila, ale neměla zájem si ani společně vypít šálek čaje. Když zemřela, překvapilo mě, že mi něco zanechala, natož tolik. Ten dům byl hezký, ale nebylo to místo, kde by člověk čekal souseda s osmi miliony v bance.“

„Asi je to odškodnění za tu soutěž,“ poznamenala Regan.

„Určitě,“ souhlasila Zelda, srdečně se rozesmála a jako by se v tu chvíli s Regan přenesly zpátky do studia. Ani jedna špatná nápowěda nezůstala bez komentáře. Zelda i Regan se obě modlily, aby jejich partnerkou byla Betty Whiteová. Ale takové štěstí neměly.

„A kdy ses stala milionářkou?“

„Skoro před rokem.“ Došly k Zeldinu mercedesu a naložily nákupy do kufru. „Poslyš, Regan, musím běžet. Tenhle týden bydlím v jednom domě v Hollywood Hills. Obávám se, že tam už léta nikdo

nežil. Majitel dal týdenní pobyt jako cenu do jedné charitativní dražby. Já vyhrála, což ale o ničem nevypovídá, protože o to nikdo jiný nestál. Dneska pořádám večírek. Nechcete s manželem přijít?“

„Jack má práci.“

„Tak přijď sama. To místo stojí za to. Hned vedle jsou nádherné turistické trasy. Napadlo mě, že pokud budou lidi chtít, mohli bychom se večer projít.“

„To zní úžasně, Zeldo. V kolik?“

„V osm.“

„Přijdu,“ řekla Regan a poznamenala si adresu. „Je legrační tě takhle náhodou potkat.“

„Mělo to tak být, Regan. Opravdu tomu věřím. Studovala jsem běh vesmíru. Všechno se děje z nějakého důvodu, k tomu vedu lidi i při koučování.“

„Koučování?“

„Pracuju jako osobní kouč. Vylíčím ti to večer. Můžu tě hodit k tvému autu?“

„Ne, díky, je hned v dalším podlaží. Bude jednodušší tam dojít.“

„Dobře, uvidíme se večer.“

Regan se dívala, jak Zeldo couvá, a zamávala jí. To je ale úžasná historka, pomyslela si. Otočila se a okamžitě si všimla vysokého ošuntělé oblečeného muže v džínsech a baseballové čepici, jak se blíží od schodiště a v ruce drží klíčky. Rozhlédl se kolem. Regan sledovala, jak spěchá uličkou, potom další, pak zkusil klíčky vsunout do dveří spolujezdce jednoho malého auta. Nepasovaly. Rychle vycouval, prošel další uličkou a bezvýsledně zkusil klíčky znovu.

Co to dělá? Snaží se ukrást nějaké auto? uvažovala Regan. Většina lidí má alespoň matnou představu, kde zaparkovali. Regan muže nenápadně sledovala, jak procházel mezi auty, rozhlížel se, potom vykročil k hlavnímu schodišti a spěchal dolů. S bušícím srdcem šla za ním o podlaží níž, kde také zkoumal auta. Snažila se držet co nej-

dál od něho, aby si jí nevšiml, ale když vykročil zpátky k hlavnímu schodišti, jako by cítil její přítomnost, zastavil se a rozhlédl. Zadívali se jeden druhému do očí.

Lidé se vraceli ke svým autům, aniž by tušili, co se děje. Nemohu nikoho vystavit nebezpečí, pomyslela si Regan a rychle se obrátila k odchodu. O chvíli později se otočila zpátky.

Muž byl pryč.

Regan se co nejrychleji vydala do kanceláře ostražky.

Bylo fajn vidět se zase s Regan, pomyslela si Zelda cestou do Hollywood Hills. Rádio jí hrálo na plné pecky. Kdybychom trávily nějaký čas společně, určitě by se z nás staly dobré přítelkyně. Měla bych se brzy rozjet do New Yorku. *Pojedu* brzy do New Yorku. Zelda se usmála. Je hezké mít peníze. Pořád si na to nemůžu zvyknout.

Chystala se přeladit na jinou stanici, když zvlášť hloupou reklamu přerušilo zvonění telefonu. Na palubní desce viděla, že volá její otec. Stiskla tlačítko na volantu.

„Ahoj, tati! Jak je ve Vegas? Bavit ses včera večer?“

„Ahoj, zlatíčko,“ ozval se Roger Horn. „Díky tvé velkorysosti jsme si to s Bobby Jo nádherně užili.“

„To je dobře,“ odpověděla Zelda a snažila se, aby její hlas zněl dostatečně nadšeně. „Chtěla jsem, aby sis narozeniny opravdu vychutnal.“

Od smrti Zeldiny matky před čtyřmi roky žil její otec osaměle. Kamarádi ho občas chtěli seznámit s nějakou ženou, ale neměl zájem. Obvykle snídál s přáteli v místní kavárně, potom se šel projít a pak seděl ve svém klidném domku v Santa Maria, četl noviny a díval se na televizi. Zelda se modlila, aby někde potkal ženu, která ho zaujme.

A její modlitby byly vyslyšeny. Před třemi měsíci se u benzinové pumpy seznámil s Bobby Jo. Požádala ho o pomoc, neuměla natan- kovat. Otec nikdy nikoho neodmítl, tak jí opravdu pomohl. Od té chvíle ho téměř nespustila z dohledu.

„Dávej si pozor, za co se modlíš,“ stalo se téměř okamžitě Zeldi- ným novým heslem. Snažila se ale neztrácet optimismus a držela se svého přesvědčení, že všechno se děje z nějakého důvodu. Ale nebylo to snadné. „Vyhrál jsi nějaké peníze?“ zeptala se vesele.

„Ne, ale vyhrál jsem něco daleko lepšího.“

„Co to je?“ Zelda zapnula blinkr a zabočila na strmou příjezdovou cestu k domu. Kolem panoval čilý ruch.

„Získal jsem ruku Bobby Jo.“

„Cože?“ vyhrkla Zelda a ruce jí vylétly do vzduchu. Auto se oka- mžitě stočilo k okraji cesty. Zelda rychle chytila volant, sešlápla plyn a znovu se rozjela.

„Je to tak, zlato. Včera večer jsme oslavovali mé narozeniny a skvě- le jsme se bavili. Popíjeli jsme šampaňské, hráli na automatech, když se na jejím displeji objevily dva prsteny. Upřela na mě ty své veliké hnědé oči a jen tak žertem prohodila: Potřebuju další prstýnek.“

To snad ne, mračila se Zelda. Dál už nechtěla nic slyšet.

„Tak jsem navrhl, že jí nějaký pořídíme.“ Roger se radostně smál. „Jsme jako děti. Nikdy by mě nenapadlo, že budu ještě někdy takhle šťastný.“

Pane bože, pomyslela si Zelda a pokračovala k domu. Skoro si ani nevšimla přerostlého trávníku a keřů.

„Potom jsme si vzali taxík a vyrazili do kaple. Je mi moc líto, že- tu svatbu zmeškala, zlato.“

Zmeškala svatbu? Zeldě se chtělo křičet. Svatbu, která se odehrála u okénka průjezdní kaple na zadním sedadle taxíku!

„Řidič nám byl za svědka. Dal jsem mu slušné spropitné.“

To už Zelda zabočila za dům a projela kolem dodávky cateringové